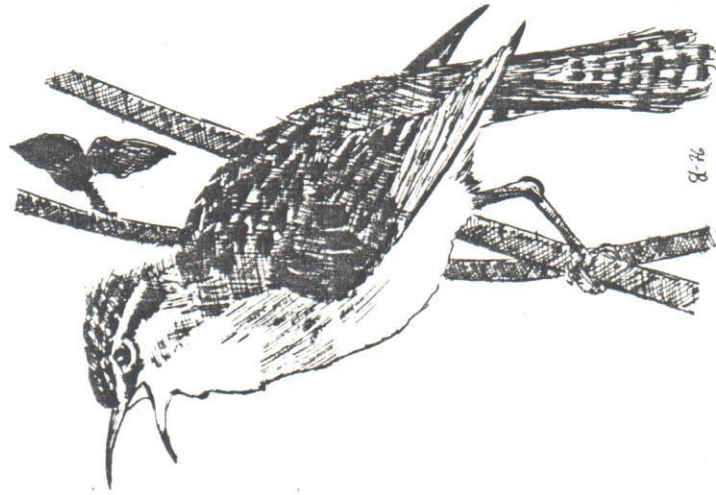

8 JUNI 1956.

Junikväll, försommarklofter och dagg i gräset, en lätt dimma steg upp från det blanka vattnet i ån. Vi (jag själv och skomakaren) rodde ån nedströms mot Gnien. Över Långgrunda och Myrskogen spelade flera horsökar, i den spirande vassen sjöng sävsångare och sävsparv. En morkulla kom dragande över Myrskogen. Det var en underbar kväll som gick över i natt. Med kavande ljudlös flykt kom hornugglan jagande över modernerna, för att söka föda åt de hungriga ungarna som hördes pipa inne i Myrskogen. Mitt i all denna

idyll av välbekanta ljud, hördes något som liksom bröt av mot detta, en ändlös surrande ton som steg och föll. Nyfikna landsteg vi i Norrbyviken, alla andra ljud dog bort, kvar i luften var bara detta surrande. Sakta tog vi oss fram mot de av vide igenvuxna diken, ingenting syntes till. Plötsligt blev det tyst, och sedan fick vi syn på den lille krabaten som likt en mus klängde och kilade i grenverket bort från oss några meter och där begynte han sjunga igen. Saken var klar, i det undermed-

vetna dök det upp, gräshoppsångare. Otaliga gånger hade man ju lyssnat igenom skomakarens fågelskivor och var väl därifrån det dök upp. Den lille sångaren blev sedermera en ganska vanlig gäst under flera år nere på Gnien, där han dominerade fågelsången under varma försommar-

dagar. Någon häckning är mig veterligen ej känd vid Gnien, de åren jag själv kunde höra honom var det föga troligt på grund av hans ihärdiga sjungande hela somrarna, både dag och natt. Under de närmast följande åren fanns han även vid några tillfällen på Storängen.

Bert-Åke Ohlsson

VÅRFRYLEN.

Arten har sitt namn av den tidiga blomningen redan i april samtidigt med tuvull, hästhov och blåsippan. Men vårfrylen är också en "vinterväxt". Bladen är nämligen gröna året runt.

Vårfrylen känns igen på det gräsliknande utseendet, där bladkanterna har långa hår. Växten förekommer i fuktig skog och är allmän. Den sprids med hjälp av myror, som är förtjusta i det oljerika bihanget på fröna. Man kan, när fröna mognat och stjälkarna lagt sig ned på marken, se myrorna komma släpande.

Intressant är att man vid undersökning av tarminnehåll och ekskrementer av gröngöling, hackspetten, funnit fullt grobara frön. Gröngölingen lever i stor utsträckning av myror och får säkert av misstag i sig frön av vårfryle, då myrorna håller på med dessa. Här har vi exempel på ett mera ovanligt sätt för fröspridning.

Ingvar Granqvist

RNK/R 1916

88343

